26/03/2024

Πειραιώς Σεραφείμ: “Οι Έλληνες δεν υπέστειλαν το πνευματικό τους φρόνημα”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Με την δέουσα εκκλησιαστική τάξη, τιμήθηκε η μεγάλη εορτή του Ευαγγελισμού της Υπεραγίας Θεοτόκου, στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Την Κυριακή 24 Μαρτίου 2024, παραμονή της εορτής, τελέσθηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ**. Ακολούθησε η λιτάνευση της ιεράς εικόνος του Ευαγγελισμού και της Τιμίας Κάρας του Αγίου Κωνσταντίνου του Υδραίου, που φιλοξενείται στο Ναό μέχρι τις 31 Μαρτίου και στη συνέχεια τελέσθηκε ιερά αγρυπνία.

Τον Θείο Λόγο κατά την διάρκεια του Μεγάλου Εσπερινού, κήρυξε ο Σεβασμιώτατος ο οποίος αρχικά, με τη φράση *«Ευαγγελίζου γη χαράν μεγάλην», αναφέρθηκε «στην Πανάχραντον παρουσία της Υπεραγίας Θεοτόκου στην Οσία μοναχή Πελαγία το 1823 στη νήσο της Τήνου, στο μοναστήρι του Κεχροβουνίου».*

Η Εκκλησία μας εορτάζει και πάλι τον Ευαγγελισμό της Κυρίας του κόσμου, της Μητέρας του Θεού και των ανθρώπων, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, μιλώντας για την «συνέργειά Της στο έργο της σωτηρίας και παλιγγενεσίας του ανθρωπίνου γένους. Γιατί Εκείνη με το "Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου", άνοιξε με τα νεανικά Της χέρια τις βαριές πύλες της ιστορίας, για να εισέλθει εντός αυτής, στο χώρο και τον χρόνο, ο Δημιουργός των απάντων και να ενσαρκωθεί ο Λόγος του Θεού Πατρός».

Χαρά και αγαλλίαση πρέπει να συνέχει τις καρδιές όλων των Ορθοδόξων, τόνισε

ακολούθως ο Σεβασμιώτατος, γι’ αυτό το μεγάλο θαύμα της απερινοήτου αγάπης, που έγινε πραγματικότητα και εισήλθε στον κόσμο των ανθρώπων.

Ο Παναγιοσκέπαστος Ναός της Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Αναφερόμενος στη συνέχεια στον Παναγιοσκέπαστο Ναό της Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, *«που συνάπτεται αρρήκτως με το μέγα θαύμα της ευρέσεως της ιεράς Εικόνος της Υπεραγίας Θεοτόκου στην ιερά νήσο της Τήνου, που απετέλεσε και την ουράνια ευλογία στον αγώνα του γένους για την αποτίναξη τεσσάρων αιώνων πικράς σκλαβιάς»*, εξήγησε πως ανηγέρθη ο Πανίερος αυτός Ναός, για να εξυπηρετεί τις πνευματικές ανάγκες των πιστών, που επιθυμούσαν να επιτελέσουν την ιερά τους αποδημία, το προσκύνημα τους στην Μεγαλόχαρη της Τήνου και εμποδίζοντο από τις τότε συνθήκες της ναυσιπλοΐας.

«Εδώ, σε αυτόν τον Πανάχραντο Ναό, σήμερα πανηγυρίζουμε τα 95 χρόνια από εκείνο το εκπληκτικό και ανυπέρβλητο ιστορικό γεγονός της 24ης προς 25η Μαρτίου του έτους 1929, όταν στην αγρυπνία που ετελείτο, ενεφανίσθη σωματικώς η Υπεραγία Θεοτόκος, υπεριπταμένη του λαού του Θεού, όπως βεβαιώνουν 870 πιστοί, οι μετέχοντες της ιεράς αγρυπνίας και οι παριστάμενες αστυνομικές αρχές και όπως κατεγράφησαν αυτά τα ιερά γεγονότα στις εφημερίδες της εποχής», είπε σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, τονίζοντας πως για αυτό δοξάζουμε τον Θεό σήμερα, 95 χρόνια μετά το θαύμα: για αυτήν την μέριμνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και την υπεροχική

μεσιτεία Της, την μητρική σκέπη και παμφαεστάτη αγάπη.

“Οι Έλληνες δεν υπέστειλαν το πνευματικό τους φρόνημα”

Στην συνέχεια μιλώντας για την 25η Μαρτίου σημείωσε πως γιορτάζουμε και την εθνική μας παλιγγενεσία και το μοναδικό αυτό ιστορικό γεγονός, ότι μετά από **400 χρόνια μαύρης σκλαβιάς που έζησε το γένος μας, φώτισε επιτέλους ο ουρανός και φώτισε τις ψυχές και τις καρδιές των πολεμάρχων του γένους και επετέλεσαν αυτό το μοναδικό θαύμα απέναντι σε μια κραταιά οθωμανική αυτοκρατορία.**

«Την παλιγγενεσία του έθνους, την χρεωστούμε στο αίμα και την θυσία των Αγίων Νεομαρτύρων, οι οποίοι με το αίμα τους πότισαν το δένδρο της Ρωμιοσύνης και διακράτησαν της αυτοσυνειδησίας του λαού μας. Και η πονεμένη, η ματωμένη Εκκλησία, ενέπνεε το σκλαβωμένο γένος, εμφυσούσε το πάθος της λευτεριάς και ταυτόχρονα έδειχνε τον δρόμο της θυσίας», επεσήμανε.

Οι Έλληνες, τόνισε στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, δεν υπέστειλαν το πνευματικό τους φρόνημα και μάρτυς αληθής είναι ο Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος, το παλικάρι που κρέμασαν στην Ρόδο οι Τούρκοι, γιατί ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό. Μας χαρίζει επίγνωση του θριάμβου της πίστεως μας, που συνέτριψε τις αυτοκρατορίες του κόσμου, όχι με την σπάθα, ούτε με την εξουσία και τον καταναγκασμό, αλλά με την πίστη στον Σταυρό και την Ανάσταση, με την

ουράνια αύρα του παραδείσου που ενέπνεε στις ψυχές καρτερία, γενναιότητα, θυσιαστικό φρόνημα.

«Ο Άγιος Κωνσταντίνος», είπε ο Σεβασμιώτατος, *«ομολόγησε την πίστη στον Χριστό και τον ανέβασαν στην αγχόνη και μαρτύρησε για αυτήν την πίστη και απέπλυνε το αμάρτημα της προδοσίας και απέβη και πάλι γιος της βασιλείας, ουρανομήκης μιμητής του Χριστού και μάρτυς της πίστεως. Και ενέπνευσε και εμπνέει και θα εμπνέει τις συνειδήσεις όλων μας».*

Με τη ζωή του ο Άγιος, όπως επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, κατέδειξε ότι δεν υπάρχει αμαρτία και πτώση, που να μην την γεφυρώνει η αγάπη του Θεού. Και δεν υπάρχει καμία δύναμη σε αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να μας κρατήσει μακριά από την αγάπη του Χριστού, από την κοινωνία του ζωντανού Θεού.

«Πολλά λοιπόν τα μηνύματα αυτής της ημέρας. Το μήνυμα της Παναγιοφάνειας, του Ευαγγελισμού που μας χάρισε την πνευματική μας παλιγγενεσία και μας έβαλε και πάλι στον παράδεισο και μας προσέφερε την σφραγίδα της ζωής και της αναστάσεως, της μετανοίας που σώζει και αγιάζει τον άνθρωπο, της λευτεριάς μας την οποία οφείλουμε στους μάρτυρες της πίστεως, της οικογένειας που είναι ο πυλώνας του έθνους και του γένους», τόνισε ο Σεβασμιώτατος για να συνεχίσει: Ζούμε όμως σε τραγικές εποχές, και φθάνουν οι συνάνθρωποι μας, έλλογα όντα, εχέφρονες άνθρωποι, που έχουν την ευθύνη της νομοθετήσεως, «να θεσμοθετούν την ανατροπή της ανθρώπινης οντολογίας και φυσιολογίας και να νομοθετούν την

απρέπεια, τον ευτελισμό του ανθρωπίνου σώματος και του ανθρωπίνου προσώπου. Να μην εντρέπονται αλλά να επιχαίρουν και να υπερηφανεύονται για το έγκλημα τους να φαλκιδεύουν το μέγα θαύμα της ζωής».

Καλούμαστε να προσλάβουμε τα μηνύματα του ουρανού, είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του ο Σεβασμιώτατος, να μην συμπνιγούμε στην επιδερμίδα και την χοϊκότητά μας, να μην αποβούμε χωματολάτρες, σαπρολόγοι και σαπρόφυτα όπως θέλουν να μας μεταβάλουν οι ισχυροί του κόσμου.

«Η Υπεραγία Θεοτόκος μας χάρισε την ευλογία να είμαστε παιδιά Της και ας μας φωτίσει, ας μας εμπνέει, ας μας οδηγεί, ας μας προσφέρει στις ψυχές μας δύναμη να αντισταθούμε στο κακό. Να μένουμε πιστοί στο μήνυμα των ουρανών "Ευαγγελίζου γη χαράν μεγάλην", και να απαντούμε μέσα στις καρδιές μας "αινείτε ουρανοί Θεού την δόξαν"».

Χθες, Δευτέρα 25 Μαρτίου 2024, ημέρα της εορτής του Ευαγγελισμού, **ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ**, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεση την πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, κατά την διάρκεια της οποίας ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, Αρχιμανδρίτης Νήφων Καπογιάννης, ανέγνωσε το εόρτιο μήνυμα του Σεβασμιωτάτου (το οποίο και ακολουθεί) για την σημερινή μεγάλη διπλή εορτή.

Δείτε πλούσιο φωτογραφικό υλικό από την Ακολουθία του Εσπερινού ΕΔΩ και από την Θεία Λειτουργία ΕΔΩ.

ΕΟΡΤΙΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ & ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

ΕΠΙ ΤΗι ΕΟΡΤΗι ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2024

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Συχνὰ ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ μέσα στὴν ἱστορία μὲ τρόπο ξένο πρὸς τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ, μὲ τρόπο ποὺ ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρώπινη προσμονή. Τοῦτο συμβαίνει καὶ σήμερα, κατὰ τὴν μεγάλη Θεομητορικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Πολλὰ τὰ θεῖα παράδοξα ποὺ συνοδεύουν, καὶ κοσμοῦν, καὶ λαμπρύνουν τὴν παρούσα πανήγυρη.

Τί νὰ ξεχωρίσει κανεὶς μεταξὺ τῶν πολλῶν; Τί νὰ ὑπογραμμίσει κανείς ἀπὸ τὰ τόσα καίρια καὶ σωτήρια;

Τὴν παρουσία τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐνώπιον τῆς Παρθένου Κόρης;

Τὸ παράδοξο ἄγγελμα τῆς ἀσπόρου συλλήψεως;

Τὴν παρρησία τῆς Μαριὰμ, ποὺ μὲ σοφία καὶ διάκριση ἐρωτᾶ καὶ διαλέγεται γιὰ τὸ νόημα καὶ τὴ σημασία τοῦ ἀγγελικοῦ ἀσπασμοῦ;

Τὸ μέγα μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ ὁποῖο «*δι' ἡμᾶς τοῦς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν*» συγκαταβαίνει τοῦ δικοῦ μας δράματος, συμπονώντας καὶ συμπάσχοντας μαζί μας ἕως θανάτου, λαμβάνοντας τὴν δικὴ μας φύση, δεχόμενος ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας.

Κάθε πτυχὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀποκαλύπτει τὸν τρόπο τοῦ Θεοῦ, τὸν διάφορο καὶ ξένο ὡς πρὸς την δική μας ἐμπειρία. Ἀξίζει ἀληθινὰ νὰ σπουδάσει κανείς αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ Θεοῦ, τὸν πρᾶο, τὸν μακρόθυμο· τὸν ταπεινό καὶ ἡσύχιο, τὸν ἀγαπητικό· τὸν θυσιαστικό καὶ σωτήριο. Κάθε λεπτομέρεια τῆς σημερινῆς διηγήσεως ἀποκαλύπτει τοῦτον τὸν τρόπο, μαρτυρεῖ τούτη τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν πεσόντα ἄνθρωπο καὶ γι' αὐτὸ τῆς πρέπει ἰδιαίτερη προσοχὴ.

Ἐμεῖς ὅμως σήμερα θὰ ἀρκεστοῦμε σὲ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀπορία μας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ὁριστικὴ ἀπόκριση τῆς Παναγίας μας πρὸς τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ: «*ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου*».

Ὀξύμωρο ἠχεῖ τὸ σχῆμα: **ἐλευθερία** κομίζει ὁ ἀγγελος – **δουλεία** ὑπόσχεται ἡ Παρθένος. Ὁ Ἀρχάγγελος ἀναγγέλει τὴν πραγμάτωση τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας, ποὺ σημαίνει τὴν οὐσιαστικὴ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου, καὶ ἡ Παναγία συναινεῖ καὶ συμπράττει σ' αὐτὸ, δηλώνοντας ἕτοιμη νὰ ὑποταχθεῖ ὡς δούλη στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου της.

Τὸ ἄκουσμα γεννᾶ τὴν ἀπορία. Τὰ ἐρωτήματα πολλά. Πῶς νοεῖται ἡ ἐλευθερία ποὺ ὁ Θεὸς προσφέρει καὶ πῶς ἡ ἐλευθερία ποὺ ὁ ἄνθρωπος διεκδικεῖ; Σὲ ποιά δουλεία κατέληξε τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ τὶ σημαίνει νὰ εἶναι κανείς δοῦλος τοῦ Θεοῦ; Πῶς ἡ Παρθένος Μαρία ὡς δούλη Κυρίου συντελεῖ καίρια καὶ ἀποφασιστικὰ στὴν κατὰ Θεὸ ἐλευθερία μας;

Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀληθινὰ ἐλεύθερο. Ἂν ἀναζητήσουμε τὴν πρωταρχικὴ ἔννοια τῆς λέξεως ἐλεύθερος θὰ διαπιστώσουμε, ἴσως μὲ κάποια ἔκπληξη, πὼς σημαίνει ἐκεῖνον ποὺ δύναται νὰ ἀναπτυχθεῖ, ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ αὐξηθεῖ, ποὺ δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸ νὰ ἐξελιχθεῖ. Σήμερα φυσικὰ, τούτη ἡ ἑρμηνεία ἔχει παραγκωνιστεῖ πλήρως ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσα, ποὺ θέλει ἐλεύθερος νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπιλέγει ἀπό τήν ἠθική τῆς ὑπάρξεως, τήν ἀνηθικότητα τῆς ἐπιθυμίας καί τοῦ θελήματος.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο ἔτσι ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθεῖ, νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ αὐξηθεῖ. Τούτη ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύπτεται στὴν Ἁγία Γραφὴ, στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως, ὅπου φανερώνεται ἡ πρόθεση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν δημιουργία: «*Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν» (Γεν. 1,26).* Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, ἐνῶ εἶναι δημιούργημα κτιστό, ἐνῶ εἶναι χοϊκός, παρά ταῦτα φέρει θεία χαρακτηριστικὰ ποὺ τὸν προσκαλοῦν σὲ μιὰ ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὸν πλάστη του, σὲ μία σχέση ἡ ὁποῖα θὰ τὸν ὁδηγήσει στὴν κατὰ χάρι θέωση. Ἡ ἀνοδικὴ αὐτὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐκείνη τελικὰ ποὺ τὸν καθιστᾶ ἀληθινὰ ἐλεύθερο.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως νομίζοντας πὼς ἡ ἐλευθερία ἔγκειται στὴν δυνατότητα νὰ κάνει ὅ,τι θέλει, ἀπέρριψε τὸν Θεὸ καὶ τὸν δρόμο ποὺ Ἐκεῖνος εἶχε προπαρασκευάσει γι’ αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλησε νὰ γίνει κατὰ χάριν Θεός, ἀλλὰ προτίμησε νὰ ἀκολουθήσει τὴν διαβολικὴ προτροπὴ τῆς αὐτοθεώσεως, ποὺ σήμερα ἔντονα προπαγανδίζεται μὲ τὶς ψευδοθρησκεῖες τοῦ ὑπερανθρωπισμοῦ καὶ τοῦ μετανθρωπισμοῦ. Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου εἰσαγάγει στὴν ἱστορία τὴν ἔννοια τῆς δουλείας. Ὁ ἄνθρωπος πρωτίστως, στὸ πλαίσιο αὐτὸ, καθίσταται δοῦλος τοῦ πονηροῦ. Ὁ διάβολος ἀποκτᾶ ἐξουσία ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν πολεμᾶ καὶ τὸν πειράζει καὶ ἔτσι ἐμφανίζεται ἡ δουλεία τῶν παθῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὑποτάσσεται στὶς ἕξεις καὶ τὶς ἀδυναμίες του, ὑποβιβάζει τὸν ἑαυτό του ὁλισθαίνοντας σὲ ἔνστικτα ζωώδη καὶ ταπεινά.

Τὰ πάθη μὲ τη σειρά τους παράγουν τὴν κοινωνικὴ δουλεία, τὴν σκλαβιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο. Ἡ ἑνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διαρρηγνύεται, ἀφοῦ οἱ σχέσεις τῶν προσώπων ὑποτάσσονται στὴν λογικὴ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἰσχύος. Ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἰσχυρότερων πρὸς τοὺς ἀδυνάτους γίνεται μιὰ ἀπὸ τὶς κεντρικότερες συνιστῶσες τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀντικείμενο πρὸς χρήση, ἡ ζωὴ του δὲν ἔχει νόημα καὶ ἀξία.

Ὅμως, ἡ τραγικότερη διάσταση τῆς δουλείας, τὴν ὁποία γνώρισε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώση, εἶναι αὐτὴ τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ Τοῦ ὁμοιάσει, γιὰ νὰ ζεῖ ἀτελεύτητα μέσα στὸ φῶς τῆς χάριτος, ἐκεῖνος « *ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται*»

, ἐκεῖνος διαλύεται «*εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη».* Ὁ θάνατος γίνεται ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο δὲν ἔχει οὔτε τὴ δύναμη, οὔτε τὸν τρόπο νὰ ἀντιμετωπίσει.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς δουλείας, γλαφυρὰ περιγράφεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἡ δουλεία τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου, η τυρρανία τῆς Αἰγύπτου, ἡ βαβυλώνια αἰχμαλωσία, ἔρχονται μὲ τρόπο συμβολικό νὰ ἀποκαλύψουν τὴν κατάσταση τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου. Τὰ βάσανα καὶ τὰ δεινὰ τοῦ Ἰσραὴλ, μαρτυροῦν τὰ παθήματα ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκεῖ ὅμως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, συναντοῦμε καὶ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀντιστέκονται σθεναρὰ στὴ δουλεία τοῦ πονηροῦ. Εἶναι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, οἱ δίκαιοι καὶ οἱ προφῆτες. Εἶναι ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα, παρὰ τὴν τραγικὴ ἀπὸσταση ποὺ χώριζε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ Τὸν ἀποζητοῦν, δὲν ἀπὼλεσαν τὴν ἐλπίδα τῆς θείας κοινωνίας καὶ συναναστροφῆς. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει ἐκεῖνον ποὺ Τὸν ἀναζητᾶ, ὄχι μόνο καταδέχτηκε νὰ σχετιστεῖ μαζί τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατέστησε σκεύη ἐκλογῆς, προδρόμους τῆς ἐλεύσεως τοῦ Υἱοῦ Του στὸν κόσμο.

Μεταξύ τῶν προσώπων αὐτῶν ἰδιαίτερη θέση κατέχει ὁ προφήτης Ἠσαΐας, ὁ ὁποῖος μίλησε μὲ μεγάλη ἐνάργεια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσίου. Φωτιζόμενος ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα προανήγγειλε τὴν ἐκ Παρθένου γέννηση τοῦ Λυτρωτοῦ. Ἀνάμεσα στὶς χριστολογικὲς προφητεῖες τοῦ Ἠσαΐου συναντοῦμε καὶ αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μεσσίας ἐμφανίζεται ὡς «*ὁ πάσχων δοῦλος τοῦ Θεοῦ*». Στὴν προφητικὴ αὐτὴ ἐνόραση τοῦ Ἠσαΐου, ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς θὰ ἀναγνωρίσει τὸν ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ σαρκωμένος Λόγος εἶναι ὁ κατ’ οὐσίαν «*δοῦλος τοῦ Θεοῦ*».

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσει τὸν Θεὸ, ὀφείλει νὰ μετέχει στὴν δουλεία τοῦ Υἱοῦ Του. Τούτη ὅμως ἡ δουλεία καμία σχέση δὲν ἔχει μὲ τὴν καταδυνάστευση καὶ τὴν τυρρανία. Εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος ὕπαρξης ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει. Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἀγαπητικῆς αὐτοπαράδοσης στὸν Θεό, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως, τῆς διακονίας καὶ τῆς θυσίας. Τοῦτα τὰ στοιχεία δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ γι’ αὐτὸ δὲν τὰ συναντοῦμε συχνὰ σὲ αὐτὸν. Ἔχουν θεία προέλευση καὶ καταγωγή. Μᾶς παραπέμπουν στὸ μυστήριο τῆς Παναγίας Τριάδος, καὶ στὴν ἀΐδιο σχέση τῶν Προσώπων Της.

Ὅλα ὅσα προαναφέρθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν δουλεία εἶναι ἱκανὰ νὰ φωτίσουν καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὴν στάση καὶ τὴν ἀπόκριση τῆς Παναγίας Παρθένου κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό της ὑπὸ τοῦ Γαβριήλ. Στὴν κομβικὴ αὐτὴ στιγμὴ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη μοίρα, ὁ Θεὸς ζητᾶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ συναινέσει καὶ νὰ συνεργήσει

στὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας του. Ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ ἀποκαταστήσει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σεβόμενος τὴν ἐλευθερία του δὲν τὸν ὁδηγεῖ βίαια σὲ μία σωτηρία, τὴν ὁποία ἐκεῖνος δὲν θέλει. Γι' αὐτὸ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου δὲν εἶναι τυπικὴ ἀλλὰ οὐσιαστική. Κομίζει ἕνα ἐρώτημα πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος: *Βούλεσαι τὴν σωτηρία ποὺ Ἐγὼ σοῦ προσφέρω; Ἀποδέχεσαι τὸν δικό Μου τρόπο; Ἦλθες εἰς ἑαυτὸν, μετανόησες γιὰ τὴν φυγή σου; Ἐπεθύμησες τὴν ἐπιστροφὴ στὴν πατρικὴ οἰκία;*

Στὸ πρόσωπο τῆς Μαριὰμ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἀποκτᾶ φωνὴ καὶ λόγο. Μὰ ποιὰ ἀπάντηση μπορεῖ νὰ σταθεῖ πληρέστερα μπροστὰ στὸ ὕψος τοῦτων τῶν θείων ἐρωτημάτων, πέρα ἀπὸ τὴν ἀπάντηση ποὺ δίδει ἡ Παναγία μας: «*ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου*».

Δούλη Κυρίου ἡ Παναγία μας καὶ τοῦτο σημαίνει πὼς συγκαταλέγεται στὴν χορεία τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἀπὸ τὶς ἀπαρχὲς τῶν βασάνων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μέχρι καὶ τοὺς καιρούς Της, κινήθηκαν ἀντίθετα στὸ ρεῦμα, ἐπιδιώκοντας τὴν σχέση καὶ τὴν ἕνωση μὲ τὸν Θεό. Ἡ ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρὲτ ἀχθοφορεῖ τὴν προσμονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν δικαίων καὶ τῶν προφητῶν. Στὰ λόγια Της διακρίνονται καὶ οἱ δικές τους φωνὲς καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀπόκριση τῆς Παρθένου μεταποιεῖται σὲ αἶνο, σὲ ἄσμα ἑορταστικὸ: *«Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε, δοῦλοι, Κύριον. Ἀλληλούϊα».*

Δούλη Κυρίου ἡ Παναγία μας καὶ τοῦτο σημαίνει πὼς ἀρνήθηκε τὴν δουλεία τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν παθῶν. Ἀγάπησε τὸν ἀκηλίδωτο βίο, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἄσκηση. Ἡ Παρθενία γιὰ τὴν Μαρία δὲν φανερώνει ἁπλὰ καὶ μόνο τὴν συμμόρφωσή Της σὲ κάποιο ἠθικὸ πρόσταγμα, ἀλλὰ εἶναι ἕνα πέρασμα στὸν τρόπο ὕπαρξης ποὺ ὁ Θεὸς προόριζε γιὰ τὸν ἄνθρωπο πρὸ τῆς πτώσεως. Ἐκεῖ πάθη καὶ φθορὰ καὶ θάνατος δὲν ὑπάρχουν. Γι' αὐτὸ οὔτε ἡ σύλληψη, οὔτε ἡ κυοφορία, οὔτε ὁ τόκος τῆς Παναγίας δὲν συνοδεύεται ἀπὸ σωματικὴ ὀδύνη καὶ φθορά.

Δούλη Κυρίου ἡ Παναγία μας καὶ τοῦτο σημαίνει πὼς δέχεται στὰ σπλάγχνα της τὸν ἀληθινὸ Μεσσία τοῦ κόσμου, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο, τὸν πάσχοντα δοῦλο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀληθινὰ Θεοτόκο τὴν καλοῦμε καὶ τὴν ἀναγνωρίζουμε, δὲν θὰ μποροῦσε καὶ ἐκείνη νὰ μὴν εἶναι δούλη Κυρίου. Ἡ ἀποδοχὴ αὐτὴ τῆς δουλείας μαρτυρεῖ τὴν ἀληθινὴ οἰκειότητα καὶ σχέση καὶ συγγένεια τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της.

Δούλη Κυρίου ἡ Παναγία μας καὶ τοῦτο σημαίνει πὼς εἶναι ἡ πρώτη μέσα στὴν Ἐκκλησία ἡ ὁποία βάδισε αὐτὸν τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ. Διαβάζουμε στὶς ἐπιστολὲς τῶν Ἀποστόλων: «*Συμεὼν Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ*», «*Παῦλος δοῦλος Θεοῦ, ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ*

», *«Ἰάκωβος, Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος».* Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ θεοφόροι Πατέρες, οἱ πολύαθλοι μάρτυρες, οἱ ὅσιοι ἀσκητὲς τῆς Ἐκκλησίας μας ὀνομάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους δούλους Θεοῦ. Μὰ καὶ ὅλοι ἐμεῖς, τὰ μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς δοῦλοι Θεοῦ λογιζόμαστε, καὶ ἔτσι καλούμαστε κατὰ τὴν μετοχὴ μας στὰ ἱερὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, «*βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, χρίεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ...* ». Ὡς δοῦλοι προσερχόμαστε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνος μᾶς προσλαμβάνει ὡς υἱοὺς καὶ θυγατέρες Του, ὅπως ἔπραξε καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου τῆς παραβολῆς. Καὶ τούτη τὴν ἀποκατάσταση καὶ καταξίωση τὴν ὀφείλουμε στὴν Μητέρα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ καὶ Μητέρα ὅλων μας, στὴν Θεοτόκο Παρθένο.

Ἂς ἀπευθύνουμε πρὸς τὴν Παναγία μας μιὰ προσευχὴ ποὺ συνέγραψε πρὸς τὴ Θεοτόκο ὁ Στρατηγὸς Μακρυγιάννης, γιὰ νὰ τιμήσουμε τὴν μνήμη τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων, ἀλλὰ καὶ γιατὶ οἱ ἁπλοί του λόγοι καὶ οἱ θερμές του παρακλήσεις ἔχουν μιὰ τραγικὴ ἐπικαιρότητα στὴν ἐποχή μας κατὰ τὴν ὁποία ὁ λαός μας δοκιμάζεται ἀπὸ ἄλλες δουλεῖες ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς καὶ ἡ ἐλευθερία παραμένει τὸ μεγάλο ζητούμενο:

«Θεοτόκε, μητέρα τοῦ παντός, τὸ καύχημα τῆς παρθενίας, τὸ καύχημα τῆς ἀρετῆς καὶ τὰ πάντα τῆς ἀγαθότης, προστρέχομεν οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ ἀδύνατοι, εἰς ἐσπλαχνίαν τῆς ἀγαθότης σου, νὰ λυπηθεῖς τοὺς ἀθώους ἐκείνους ὁπού φέρνουν τὴν ἁμαρτωλή τους προσευχή εἰλικρινῶς εἰς τὸν παντουργὸν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν του, ἐκείνους ὁπού 'τρεξαν ξιπόλυτοι καὶ γυμνοί, ἐκείνους ὁπού ἀφήσαν χῆρες καὶ ἀρφανά, ἐκείνους ὁπού 'χυσαν τὸ αἷμα τους, κατὰ τὸν ὅρκον τους, ν' ἀναστηθεῖ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Παντοκράτορα ἡ σκλαβωμένη τους πατρίδα καὶ νὰ λαμπρυθεῖ ὁ Σταυρὸς τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ δι' αὐτὸν τὸν ὅρκον αὐτείνοι πέθαναν δι αὐτείνη τὴν πατρίδα καὶ θρησκεία, καὶ θυσίασαν καὶ τὸ ἔχει τους, καὶ πολλῶν οἱ γυναῖκες τους, τὰ παιδιά τους, οἱ συγγενεῖς τους διακονεύουν καὶ ταλαιπωροῦνται ξυπόλυτοι, γυμνοί, νηστικοί στὰ σοκάκια ἐκείνης τῆς ματοκυλισμένης πατρίδος ὁπού ζύμωσαν οἱ γονέοι τους καὶ οἱ συγγενεῖς τους μὲ τὸ αἷμα τους, καὶ τὴν γοδέρουν σήμερα καὶ τὴν τρῶνε καὶ τὴν προδίνουν οἱ γουρνόλυκοι μὲ τ' ἀκονισμένα δόντια καὶ οἱ σύντροφοί τους αὐτεινῶν οἱ τοιοῦτοι. Θεοτόκο, μήτηρ τοῦ παντός, αὐτούς τοὺς ἀθώους νὰ λυπηθεῖς, αὐτοὺς τοὺς γυμνοὺς καὶ ταλαίπωρους... Προστρέχομεν οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ ἀνάξιοι δοῦλοι σου καὶ οἱ σκλάβοι σου εἰς τὸ ἔλεός σου καὶ εἰς τὴν ἐσπλαχνίαν σου...».

Ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς ὅταν ἀναλογιστῇ πῶς καὶ σὲ ποιές ἀξίες στὶς κατὰ καιρούς Ἐθνοσυνελεύσεις ἐθεμελίωσαν τὸ νέο Κράτος οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ 1821, στοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία, στὸν Τίμιο Σταυρό, ποῦ τὸν ἀποτύπωσαν στήν Ἐθνικὴ

Σημαία, στοὺς ἁγίους ποῦ τοὺς ἀνήρτησαν σὲ πολλὰ Ἐθνικὰ σύμβολα καὶ βέβαια στὸν συκοφαντούμενον καὶ ὑβριζόμενον σήμερα πατριωτισμό.

Μετὰ ὅμως τὴν τραγικὴ καὶ ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 15ης Φεβρουαρίου, ἡμέρα πένθους καὶ θρήνου γιὰ τὴν ἅλωση τῆς Ἑλληνορθόδοξης πατρίδας μας ἀπὸ τὴν σατανοκίνητη “woke” (γουὸκ) ἀτζέντα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μὲ τὴν θεσμοθέτηση τῆς παρὰ φῦσιν ἀσέλγειας, ὡς δῆθεν ἐννόμου ἀγαθοῦ καὶ τὴν νέα αἵρεση τοῦ «τρεπτισμοῦ», ὅτι δηλαδὴ τὸ Εὐαγγέλιο μεταβάλλεται κατὰ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ψευδῆ δικαιωματισμό, πῶς θὰ γιορτάζωμε τὶς μνῆμες τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ποῦ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ; Ἰδιαίτερα τῶν πιὸ κοντινῶν μας Νεομαρτύρων, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξουν τὴν πίστη τους, γιὰ νὰ μὴν δεχθοῦν τὸ Κοράνιον τοῦ Μωάμεθ, γιὰ νὰ μὴν τουρκέψουν θυσίασαν τὴν ζωή τους; Δὲν εἶναι ντροπή, οἱ μὲν χριστιανοὶ βουλευτὲς νὰ προδίδουν τὸ Εὐαγγέλιο ψηφίζοντας τὴν θεσμοθέτηση τῆς φρικώδους ἁμαρτίας, οἱ δὲ μουσουλμᾶνοι βουλευτὲς τῆς Θράκης, νὰ ἀρνοῦνται νὰ τὴν ψηφίσουν, γιατί εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ Κοράνιο; Εἴθε ἡ εὐλογία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, τῆς ὄντως Ἐλευθερωτρίας νά χαριτώνῃ ὅλους καὶ τὸ Γένος μας καὶ τὴν οἰκουμένη καὶ νὰ μᾶς χορηγῇ καιρὸν μετανοίας.

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ